

Arrest

nr. 204 410 van 28 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LUYTENS
Lakenselaan 53
1090 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische moslim afkomstig uit Wazirabad in de provincie Punjab in Pakistan. Nadat u in 2011 uw middelbare studies had beëindigd, heeft u hogere studies aangevat: eerst twee jaar aan een college en vervolgens in 2016 aan de universiteit. Toen u aan het college studeerde, zou u een meisje hebben leren kennen, een zekere S.. Jullie vriendschapsrelatie evolueerde naar een liefdesrelatie. De familie van het meisje was evenwel tegen jullie relatie gekant en van zodra de broer van het meisje, een MPA, op de hoogte was gekomen van jullie relatie, zou hij druk zijn beginnen uitoefenen.

Zo zou hij enkele keren naar het college zijn gekomen om u te beledigen en onder druk te zetten de relatie met zijn zus stop te zetten. Begin januari 2017 zou u een eerste keer zijn gearresteerd door de lokale politie. Politiemensen zouden u toen hebben gezegd dat u de relatie met S. diende stop te zetten. Ze zouden u ook gezegd hebben dat de familie van S. haarpolitieke invloed aanwendde om de politie tot actie te brengen. Na ongeveer drie dagen zou uw oom u op borg hebben vrij gekregen. Na uw vrijlating zou u gedurende ongeveer 10 à 15 dagen niet meer gebeld hebben met S., ook al omdat uw vader erg veel druk op u had uitgeoefend om de relatie definitief stop te zetten. Na deze periode zou u evenwel terug zijn begonnen haar op te bellen omdat u er niet aan kon weerstaan. Op een zekere nacht, in de maand januari 2017 was u met S. aan het bellen, toen plots de telefoon van haar werd afgenomen door haar broer. Hij dreigde er toen mee u te zullen doden. Twee dagen later zou de politie u opnieuw hebben gearresteerd op een moment dat u zich aan een benzinestation bevond. De politie zou deze keer geweld tegen u hebben gebruikt en u gevraagd hebben waarom u niet naar hen had geluisterd. Na twee dagen zou uw oom u opnieuw op borg hebben vrij gekregen. Toen u later die dag was thuisgekomen, zou uw vader heel erg boos zijn geworden op u en u hebben geslagen. In de dagen die volgden, zou uw vader u zelfs hebben opgesloten in een kamertje zonder eten en drinken. Als gevolg hiervan zou u na enkele dagen het bewustzijn hebben verloren. Uiteindelijk zou uw vader een dokter hebben laten komen die enkel kon vaststellen dat u helemaal was uitgeput als gevolg van ondervoeding. Nadat u terug op krachten was gekomen, zou u besloten hebben thuis weg te vluchten. U zou naar een vriend zijn gegaan, bij wie u enkele dagen kon verblijven. Via deze vriend zou u te weten zijn gekomen dat de familie van S. u naar het leven stond. Later zou u ook hebben vernomen dat S. op 8 februari 2017 een poging tot zelfmoord had ondernomen en dat de dokters haar na een behandeling hadden kunnen redden. De volgende dag zou haar broer haar evenwel om het leven hebben gebracht. U zou deze informatie ook nog eens bevestigd gehoord hebben via A., de nicht van S.. In de periode die hierop volgde, zou u naar Karachi zijn gegaan, waar u ongeveer 10 à 15 dagen verbleef. Midden maart 2017 zou u vanuit Pakistan illegaal tot in Iran gereisd zijn om vervolgens verder door te reizen naar Istanbul. Van hieruit ging het verder tot in België, waar u op 3 augustus 2017 aankwam.

Op 17 augustus 2017 vroeg u asiel aan in België. Ter staving van uw asielrelaas legde u geen documenten voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend en dit omwille van onderstaande redenen.

U legde in de loop van uw asielprocedure immers een aantal ernstig tegenstrijdige verklaringen af. Dit ondermijnt in grote mate uw algehele geloofwaardigheid.

Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat u twee keer werd gearresteerd. Over de eerste keer liet u bij de Dienst Vreemdelingenzaken optekenen dat u werd gearresteerd op het moment dat u zich in de winkel van een vriend bevond en dat u voor twee dagen werd vastgehouden in het politiestation van Wazirabad (zie vragenlijst DVZ, vraag 3). Op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) daarentegen verklaarde u dat u zich bevond in de decoratiezaak van uw vader op het moment dat u werd gearresteerd. Bovendien verklaarde u dat u in totaal drie dagen werd vastgehouden waarna u op borgtocht werd vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS, vraag 36). U verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken verder dat u einde januari 2017 een tweede keer werd gearresteerd door de politie. U liet optekenen dat u thuis werd gearresteerd en dat u in totaal drie uur werd vastgehouden op het politiekantoor van Wazirabad (zie vragenlijst DVZ, vraag 3). Op het CGVS daarentegen verklaarde u dat u niet werd gearresteerd van bij u thuis, maar wel vanuit het Hassan Abdullah benzinestation. U voegde er ook aan toe dat u in totaal twee dagen werd vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS, vraag 36).

Vervolgens valt op dat u erg tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw reisweg naar België. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u midden maart 2017 uit Pakistan te zijn gevlucht om vervolgens via Iran, waar u ongeveer een week verbleef, naar Turkije gereisd te zijn. Van hieruit ging het verder tot in België waar u op 3 augustus 2017 aankwam (zie gehoorverslag DVZ, vraag 31). Op het CGVS daarentegen verklaarde u al einde februari 2017 uit Pakistan te zijn gevlucht, stelde u op 4 juli 2017 in België te zijn aangekomen en verklaarde u gedurende ongeveer één maand in Iran te hebben gereisd vooraleer u in Turkije toekwam (zie gehoorverslag CGVS, vragen 36-39). Deze tegenstrijdige verklaringen zijn opvallend en doen twijfels rijzen over uw geloofwaardigheid.

Vervolgens valt op dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten een aantal belangrijke elementen uit uw asielrelaas op te laten tekenen. Zo repte u met geen woord over de zelfmoordpoging die S. zou hebben ondernomen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 36). Evenmin vermeldde u dat uw vader u op een gegeven moment een aantal dagen had opgesloten in een kamer zonder eten en drinken waardoor u uiteindelijk bewusteloos bent gevallen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 36). Dat u heeft nagelaten verklaringen hierover af te leggen bij de Dienst Vreemdelingenzaken doet de wenkbrauwen fronsen, temeer daar deze elementen van uw asielrelaas een bijzonder grote impact moeten gehad hebben op uzelf, gelet op de ernst ervan.

Vervolgens legde u een heel aantal verklaringen af die erg vaag en weinig overtuigend zijn.

Zo is het op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen dat u verklaarde geen enkele foto te hebben van S.. U lichtte toe dat u geen toegang meer tot op uw facebookaccount door problemen met uw paswoord. Op uw smartphone zou u wel een aantal foto's hebben van haar, maar deze was in Iran gestolen door dieven (zie gehoorverslag CGVS, vragen 45-51). Echter, dat u op geen enkele manier in staat zou zijn om een foto van haar te laten zien, is weinig geloofwaardig.

Evenzeer ongeloofwaardig is dat u sinds uw aankomst in België met niemand uit Pakistan contact zou hebben gehad terwijl u wel degelijk over een smartphone beschikt, vertrouwd bent met het internet en gestudeerd heeft. U werd ermee geconfronteerd dat dit weinig geloofwaardig is. U antwoordde dat u met uw familie heeft gebroken omwille van de slechte ervaringen die u heeft ondergaan als gevolg van de relatie met S.. Toen u erop werd gewezen dat u naast uw familie toch ook nog over vrienden moet hebben beschikt, zeker na uw studies aan het college en aan de universiteit, antwoordde u weinig overtuigend dat u met al uw vrienden van het college gebroken heeft omdat zij de broer van S. op de hoogte hadden gebracht over jullie relatie. Uw beste vriend, die u wel volledig vertrouwde, zou dan weer recent om het leven zijn gekomen in een accident. Aan de universiteit zou u dan weer geen vrienden hebben gemaakt (zie gehoorverslag CGVS, vragen 67-69). Deze verklaringen overtuigen allerminst.

Vervolgens bent u wel te weten gekomen dat uw vriendin eerst een zelfmoordpoging heeft ondernomen en vervolgens vermoord is door haar eigen broer, maar op een aantal cruciale vragen over wat er precies is gebeurd, kan u hoegenaamd niet antwoorden. Zo weet u bijvoorbeeld niet hoe S. precies om het leven is gebracht. U weet evenmin of er een gerechtelijk onderzoek is gebeurd naar de moord en zo ja, wat er hieruit is voortgekomen. Het is opmerkelijk dat u in dit verband via uw vriend niets zou hebben opgevangen. U werd ook gevraagd waarom u naderhand niet verder heeft geïnformeerd bij de nicht van S. en bij uw vriend, via wie u volgens uw verklaringen op de hoogte bent gebracht van deze twee laatste feiten. U antwoordde dat u aan A., de nicht van S., had beloofd om nooit nog contact te nemen met haar omdat dit haar anders in de problemen zou kunnen brengen. Over uw vriend in Pakistan verklaarde u dat hij wellicht zijn nummer had veranderd aangezien u hem niet meer kon bereiken sinds u naar Karachi was getrokken (zie gehoorverslag CGVS, vragen 54-66). Ook deze verklaringen doen de wenkbrauwen fronsen en kunnen weinig overtuigen. Eén en ander heeft tot gevolg dat u geen idee heeft hoe uw problemen zijn geëvolueerd na februari 2017, het moment dat u naar Karachi zou zijn verhuisd. Dit alles ondermijnt in belangrijke mate uw algehele geloofwaardigheid.

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici gevisieerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PCK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel stelt verzoeker zich niet te kunnen vinden in de motieven van de bestreden beslissing die de vaststelling schragen dat verzoeker zijn asielrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt. Hij voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing verschillende redenen worden gecombineerd om te twijfelen aan zijn geloofwaardigheid maar noemt deze niet sterk genoeg om – zelfs in samenlezing – te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas. Verzoeker bevestigt voorts zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en verwijst naar de chaotische omstandigheden waarin vaak fouten worden gemaakt in verband met referenties in de tijd, hetgeen geen indicatie hoeft te vormen voor een ongeloofwaardig asielrelaas.

Verzoeker benadrukt voorts dat hij om erg persoonlijke problemen Pakistan is ontvlucht en hierdoor alle banden heeft doorgeknipt met zijn familie en vrienden, waardoor hij totaal geïsoleerd is geraakt en niemand meer om hulp kon vragen. Hij meent tevens dat het in deze context en na een lange reis naar België niet hoeft te verbazen dat hij niet in het bezit is van een foto van hem en S..

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen nu hij van mening is dat de veiligheidssituatie “*niet in orde is*” en hij overigens niet over een sociaal of familiaal netwerk beschikt, waardoor hij des te kwetsbaarder is.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nrs. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Verzoeker voert aan te vrezen voor zijn leven omwille van zijn relatie met S.. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoeker ernstig tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaats waar hij gearresteerd werd en de duur van zijn arrestaties; (ii) verzoeker tevens tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn reisweg naar België; (iii) het feit dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord gerept heeft over de zelfmoordpoging die S. zou hebben ondernomen en het feit dat zijn vader hem op een gegeven moment zou hebben opgesloten in een kamer zonder eten en drinken verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen; (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker geen enkele foto zou hebben van S.; (v) het evenmin geloofwaardig is dat verzoeker sinds zijn aankomst in België met niemand uit Pakistan contact zou hebben gehad terwijl hij over een smartphone beschikt, vertrouwd is met het internet en gestudeerd heeft en (vi) verzoekers verklaringen omtrent de zelfmoordpoging van zijn vriendin S. en vervolgens de moord op haar gepleegd door haar broer ernstige hiaten bevatten.

2.2.2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 30 november 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoekers verklaringen over de problemen die hij zou hebben gehad omwille van zijn relatie met S. zijn immers over de hele lijn dermate tegenstrijdig, vaag en ongeloofwaardig dat ze als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker geen documenten voorlegt die zijn identiteit of zijn asielaanvraag enigszins kunnen staven.

De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in beginsel berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verklaringen kunnen op zich een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *"The Law of Refugee Status"*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84), maar indien redelijkerwijze van de kandidaat-vluchteling kan worden verwacht dat er bewijzen kunnen worden voorgelegd, kan op basis van zijn medewerkingsplicht worden verwacht dat deze alle nodige inspanningen levert om deze bewijzen voor te leggen. Indien het onmogelijk is om die bewijzen neer te leggen, dient de kandidaat-vluchteling een redelijke verklaring te verschaffen voor het ontbreken ervan; hij moet minstens aantonen dat hij alles in het werk heeft gesteld om deze te bemachtigen. Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift geen poging om het ontbreken van enig bewijs te verklaren. Er dient op gewezen dat het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt dan ook reeds een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas van verzoeker.

Verzoeker stelt dat het feit dat hij, rekening houdend met de chaotische omstandigheden, fouten heeft gemaakt in verband met referenties in de tijd voor wat betreft zijn reisweg geen indicatie hoeft te betekenen voor de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoekers verweer kan niet overtuigen nu ook de geloofwaardigheid van de reisweg kan worden aanvaard als element bij de beoordeling van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute, *quod non in casu*. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel document voorlegt ter staving van zijn reisweg, hetgeen reeds de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas op de helling zet. Voorts zijn verzoekers opeenvolgende verklaringen aangaande het tijdstip waarop hij Pakistan zou hebben verlaten en het tijdstip waarop hij in België zou zijn aangekomen dermate uiteenlopend dat zij niet verschoond kunnen worden door de blote bewering dat men in chaotische omstandigheden vaak fouten maakt in tijds aanduidingen. Immers, op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart verzoeker dat hij midden maart 2017 uit Pakistan is gevlucht om via Iran, waar hij een week verbleef, naar Turkije te reizen en uiteindelijk op 3 augustus 2017 in België aan te komen (administratief dossier, stuk 10, p. 10). Op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geeft verzoeker daarentegen aan dat hij reeds eind februari 2017 Pakistan heeft verlaten, een maand in Iran heeft verbleven alvorens hij in Turkije toekwam, om uiteindelijk op 4 juli 2017 aan te komen in België om er op 7 juli 2017 asiel aan te vragen (administratief dossier, stuk 4, p. 4). Dit klemmt des te meer nu uit de "Bijlage 26" (administratief dossier, stuk 12) blijkt dat hij verklaard heeft op 7 augustus 2017 het Rijk is binnengekomen en op 17 augustus 2017 asiel heeft aangevraagd en dus niet op 7 juli 2017 zoals hij op het Commissariaat-generaal aangeeft.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over de plaats waarop hij werd gearresteerd door de politie omwille van het onderhouden van een relatie met S. en de duur van zijn arrestatie. Zo geeft hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken immers aan dat hij de eerste keer gearresteerd werd op het ogenblik dat hij zich in de winkel van een vriend in Wazirabad bevond en hij vervolgens twee dagen werd vastgehouden in het politiestation van Wazirabad (administratief dossier, stuk 10, vraag 3.1.). Nochtans geeft verzoeker op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een heel andere versie van de feiten, waarbij hij aangeeft in de decoratiezaak van zijn vader te zijn gearresteerd en vervolgens drie dagen werd vastgehouden alvorens zijn oom hem kon vrij krijgen op borg (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Over zijn tweede arrestatie geeft verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken te kennen dat hij bij hem thuis werd gearresteerd en drie uur werd vastgehouden in het politiestation van Wazirabad (administratief dossier, stuk 10, vraag 3.1.), daar waar hij gedurende zijn gehoor op het Commissariaat-generaal dan weer verklaart dat hij aan het Hassan Abdullah benzinstation werd opgepakt door de politiediensten en hij na twee dagen opnieuw vrijkwam door tussenkomst van zijn oom (administratief dossier, stuk 4, p. 3). Dat verzoeker dermate tegenstrijdige verklaringen aflegt omtrent essentiële elementen van zijn asielrelaas doet in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De vaststelling dat verzoeker bovendien op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord gerept heeft over de zelfmoordpoging die S. zou hebben ondernomen en het feit dat zijn vader hem op een gegeven moment zou hebben opgesloten in een kamer zonder eten en drinken, waarna hij zou zijn flauwgevallen wegens ondervoeding, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het bevestigen van zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en incoherenties te vergoelijken.

Verzoekers verklaring dat *“rekening houdend met onze huidige fotocultuur maar gelet op de uitleg die verzoeker verschaftte”* het niet voldoende is om aan te voeren dat het feit dat hij niet in het bezit is van een foto van S. om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette asielrelaas, volstaat niet als verschoning voor het gebrek aan stavingstukken, noch voor zijn bewering als zou hij op geen enkele manier in staat zijn om een foto van S. te laten zien. De Raad wijst er voorts op dat dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

Verzoeker voert in voorliggend verzoekschrift tevens aan dat hij omwille van zeer persoonlijke problemen Pakistan heeft verlaten en hierdoor ook alle banden met familie en vrienden heeft verbroken, zelfs in een isolement is terechtgekomen waarbij hij niemand meer om hulp kon vragen. Hij verduidelijkt in dit verband nog dat hij geen contact meer heeft met de twee personen met wie hij nog wel een vertrouwensband had, met name A. – de nicht van S. –, die hem vroeg geen contact meer met haar op te nemen en een vriend die verongelukte. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker zich met dit verweer in wezen beperkt tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, waar dienaangaande staat te lezen: *“Evenzeer ongeloofwaardig is dat u sinds uw aankomst in België met niemand uit Pakistan contact zou hebben gehad terwijl u wel degelijk over een smartphone beschikt, vertrouwd bent met het internet en gestudeerd heeft. U werd ermee geconfronteerd dat dit weinig geloofwaardig is. U antwoordde dat u met uw familie heeft gebroken omwille van de slechte ervaringen die u heeft ondergaan als gevolg van de relatie met S.. Toen u erop werd gewezen dat u naast uw familie toch ook nog over vrienden moet hebben beschikt, zeker na uw studies aan het college en aan de universiteit, antwoordde u weinig overtuigend dat u met al uw vrienden van het college gebroken heeft omdat zij de broer van S. op de hoogte hadden gebracht over jullie relatie. Uw beste vriend, die u wel volledig vertrouwde, zou dan weer recent om het leven zijn gekomen in een accident. Aan de universiteit zou u dan weer geen vrienden hebben gemaakt (zie gehoorverslag CGVS, vragen 67-69). Deze verklaringen overtuigen allerminst.”*. Er kan aldus redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker ook via anderen dan zijn familieleden informatie kan bekomen over de verdere evolutie van zijn voorgehouden problemen. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij voldoende inspanningen heeft ondernomen om (recente) informatie aangaande zijn problemen in Pakistan te vergaren en de nodige bewijsstukken te bekomen, terwijl van een asielzoeker nochtans redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen.

Tot slot dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen omtrent de zelfmoordpoging van zijn vriendin S. en daaropvolgende moord van S. door haar broer ernstige hiaten bevatten, die zijn asielrelaas verder op de helling zetten. Zo kan verzoeker niet de minste duiding geven hoe S. precies om het leven werd gebracht, noch of er een gerechtelijk onderzoek is gebeurd naar de moord (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Dit klemmt des te meer daar verzoeker nochtans aangeeft dat hij via een vriend in Pakistan wel kon vernemen dat S. eerst een zelfmoordpoging heeft ondernomen en vervolgens vermoord werd door haar broer en hij dit verhaal bevestigd heeft gekregen van A.. Zoals hoger reeds werd opgemerkt, doet verzoekers gebrek aan initiatief om informatie te verschaffen over zijn recente problemen ernstig afbreuk aan de oprechtheid van zijn asielrelaas. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Aangezien geen van de motieven van de bestreden beslissing aldus wordt weerlegd, blijft de motivering onverminderd gehandhaafd en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.4. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas.

Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd was in vergelijking met de eerdere jaren en dat deze trend zich heeft verdergezet in 2016-2017. Zo is er sprake van een duidelijke daling in het aantal terroristische aanslagen, alsook een vermindering van het aantal sektarisch geïnspireerde veiligheidsincidenten en etno-politieke gewelddaden. Ook het aantal te betreuren burgerdoden is in geheel Pakistan gedaald. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2016-2017 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld in de provincie Punjab de vorm aanneemt van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en crimineel geweld. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Deze dalende trend zet zich, voor wat het aantal terroristische aanslagen betreft, verder in 2016. Niettegenstaande er in 2016 sprake was van een stijging in het aantal slachtoffers, bleef het aantal burgerslachtoffers in de provincie beperkt. Tijdens het eerste kwartaal van 2017 nam het aantal civiele slachtoffers opnieuw af. De stad Lahore wordt nog steeds het meest getroffen door geweld. UN OCHA maakt evenwel geen melding van een uitwaartse ontheemding uit Lahore of uit andere districten in de provincie Punjab. Bovendien blijkt de provincie een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere provincies ontvluchten.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoeker brengt geen informatie bij die zou kunnen leiden tot een andere oordeelsvorming en beperkt zich slechts tot de stelling dat hij van mening is dat de veiligheidssituatie "*niet in orde is*", waarmee hij allerm minst aantoon t dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal zich steunt niet correct, dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER